

Konstruktywna teoria pola - Podstawy ideologii

Spis treści

Jajko czy kura?... Co powinno być pierwsze w fizyce...

Powłoki potencjałowe

Funkcje powłok potencjałowych

Efektywność powłok potencjałowych

Zakończenie

Jajko czy kura?... Co powinno być pierwsze w fizyce...

Jak w przyrodzie przebiegają i działają fizyczne zjawiska i procesy? Co przymusza materię - jej cząstki - do poruszania się, dlaczego materia nie istnieje w nieruchomym stanie? Zamiast tego jej stan nieustannie się zmienia, ciągle w niej dzieje się coś nowego.

Aby poznać mechanizm przebiegu procesów fizycznych i prawidłowo rozumieć zjawiska, należy przede wszystkim prawidłowo rozumieć proces rozwoju nauki. Należy rozumieć, że każdy człowiek może się mylić. (Rozumiał to Cyceeron, kiedy pisał ("Filippiki", 12, 5): "Dla każdego człowieka właściwe jest to, że może się mylić, ale dla nikogo, oprócz głupca, nie jest właściwe, aby uporczywie trwać w błędzie"). Ale nie tylko należy rozumieć to, że człowiek się myli, ale także wiedzieć, w którym miejscu przy interpretacji procesów fizycznych on to robi. Bo inaczej błędna interpretacja będzie przyjmowana za prawdziwą.

W dzisiejszej fizyce już na samym początku opisu fizycznych zjawisk i procesów jest wykorzystywana - jako podstawowe pojęcie - siła. Temu pojęciu towarzyszą przymiotniki: "grawitacyjna", "elektryczna" i inne. W fizyce istnieją siły fizyczne, które są uważane za źródła różnorodnych zjawisk i procesów w przyrodzie, których parametry z kolei stanowią podstawę dla opisu sił, co to takiego - siła itd. Na pierwszy rzut oka takie podejście wydaje się prawidłowe i uważa się, że w ten sposób można dokładnie i bezbłędnie opisywać wszystkie zjawiska i procesy.

Wydaje się to prawidłowe... Ale w rzeczywistości w ten sposób można do fizycznej wiedzy dopisywać dowolną ilość różnorodnych sił i ściśle udowadniać, że one istnieją, udowadniać ich rzeczywistość, przeprowadzać eksperymenty, obliczenia itd.

Co należy zrobić, aby takiego rodzaju parametry "siłowe" umieścić na właściwych dla nich miejscach i prawidłowo interpretować?

Należy uczciwie powiedzieć, że nikt nie wie, co to jest materia i co wymusza ruch jej składowych elementów. ...To należy mieć na względzie w pierwszej kolejności... Wszystko, co można powiedzieć na temat tego, co w materii istnieje i co się dzieje, można powiedzieć w zupełnie inny sposób. Ale najlepszym sposobem mówienia o materii jest sposób najbardziej prosty...

Niewątpliwie, coś wymusza ruch składników materii. Co wymusza?... One same wymuszają na sobie nawzajem ruch. I te właśnie ruchy mogą być podstawą dla opisu zarówno materii, jak i wszystkiego pozostałego.

Opis, który bazowałby na takiej podstawie, jest możliwy dzięki temu, że ruchy określają pewną przestrzeń - a inaczej można powiedzieć, że określają pewne pole przestrzenne, w którym odbywają się ruchy i w którym rozkładają się wymuszane przyspieszenia. Przestrzenny rozkład przyspieszeń pod względem matematycznym jest tożsamy z natężeniem pola przestrzennego, a natężenie pola jest matematycznie powiązane z przestrzennym rozmieszczeniem (rozkładem) potencjału pola.

Właśnie to jest ten dobry początek dla opisu wszystkiego, co dzieje się w przyrodzie.

Powłoki potencjałowe

W oddziaływaniach, które zachodzą w materii, bardzo ważną rolę grają powłoki potencjałowe. Jakkolwiek by ich nie nazywać, powłoki istnieją realnie, a nie potencjalnie, i są one związane z konkretnym rozkładem potencjału w pewnej odległości od centralnego punktu (pewnego) pola potencjałowego.

Rozkład potencjałów jest już parametrem drugorzędym. Pierwszorzędnym jest przyspieszenie, które w tym polu uzyskuje inne podobne pole - cząstka.

Istotę powłoki potencjałowej można wyjaśnić wykorzystując do tego celu oddziaływanie każdego atomu na pozostałe atomy. Bo każdy atom przy pewnej odległości oddziałuje na drugi atom, przyciągając go do siebie, kiedy ten oddala

się, albo odpychając go, jeśli ten zbyt blisko się przybliży. I jeśli ten przyciągający-odpychający atom miałby centralnie-symetryczny rozkład własności, wówczas takie oddziaływanie zachodziłoby w jednakowy sposób niezależnie od tego, z której strony byłby położony drugi atom. W taki sposób przejawiałby się sferyczny kształt powłoki potencjałowej.

Powłokę potencjałową można utożsamiać z pojęciem powłoki elektronowej. Ale w takim przypadku należy zrewidować przyczyny, dzięki którym elektrony zachowują swoje stabilne położenia w atomie. Teraz przyczynę stabilnego rozmieszczenia elektronów w atomie można rozpatrywać jako skutek oddziaływania atomowych powłok potencjałowych, przy współudziale podobnego rodzaju powłok potencjałowych, którymi dysponują elektrony.

Powłoki potencjałowe atomów przytrzymują elektrony w konkretnych odległościach od centrów atomów - te odległości są w przybliżeniu równe promieniom tych powłok. Na jednej sferycznej powłoce potencjałowej atomu mogą znajdować się dwa albo więcej elektronów, tworząc jedną elektronową powłokę. Ta powłoka nazywa się elektronową, ponieważ jest to miejsce, gdzie po prostu są rozmieszczone elektrony. A to miejsce w pewnym sensie jest elementem atomu - jest to jego powłoka potencjałowa. Znajdujące się na tej powłoce elektrony oddziałują ze sobą nawzajem i w ten sposób określają wzajemne odległości od siebie. W ten sposób jądro atomu razem z elektronami tworzy stabilną przestrzenną strukturę.

Mówi się, że na pierwszej powłoce elektronowej w atomie może znajdować się maksymalnie dwa elektrony. Jeżeli tak jest, to oznacza to, że jeśli promień atomowej (jądrowej) powłoki potencjałowej jest równy R_1 , to promień powłoki potencjałowej każdego z tych dwóch elektronów jest równy $r_1 = 2 \cdot R_1$. Dzięki powłoce potencjałowej atomu (o promieniu) " R_1 " elektrony nie mogą ani przybliżyć się do jądra atomu, ani od niego oddalić się. Dlatego że działające przyspieszenia pracują w ten sposób, ażeby elektrony znajdowały się w odległości od centrum atomu, która jest w przybliżeniu równa R_1 . Dzięki powłokom potencjałowym elektronów (o promieniu) " r_1 " elektrony (znajdując się na tej elektronowej powłoce) nie mogą zbyt blisko się przybliżyć do siebie, a z tego powodu jest tam miejsce dla maksymalnie dwóch elektronów. Jeśli przypadkiem na tę powłokę trafi trzeci elektron, to trójka elektronów razem na tej powłoce długo nie pobędzie. Z powodu braku oddziaływania między elektronami z udziałem ich własnych powłok potencjałowych, które (to oddziaływanie) wspomaga zachowanie stabilności atomu jako układu pól, wcześniej lub później jeden z elektronów porzuci powłokę i na niej ponownie będą znajdowały się dwa elektrony.

Rozmieszczenie na kolejnej powłoce elektronowej w atomie maksymalnie ośmiu elektronów podpowiada strukturalny kształt tej powłoki - czyli układ elektronów względem siebie na powłoce. Można zbudować powłokę z ósemką elektronów albo dwie podpowłoki z dwoma elektronami i szóstką elektronów. Ale dopóki we współczesnej fizyce brakuje jasnego określenia fizycznych przyczyn podziału elektronowych powłok na podpowłoki, przyczyn wykorzystania orbitali i liczb kwantowych, to kojarzyć dzisiejszy opis ze szczegółami fizyki kwantowej nie ma sensu. Dla tego że opis materii przy wykorzystaniu centralnie-symetrycznych pól powinno służyć, w miarę możliwości, dla ścisłego odzwierciedlenia - modelowania fizycznej rzeczywistości, która przejawia się w doświadczeniach w sposób bardziej bezpośredni.

Funkcje powłok potencjałowych

Obecnie oficjalna fizyka jeszcze nie zajmuje się badaniem wzajemnego przyspieszania atomów, elektronów, protonów i innych cząstek, przy odległościach między nimi, jakie istnieją w strukturach materialnych. Na razie nie uwzględnia ona szczegółów tego procesu i nie zapisuje tego w postaci funkcji matematycznej.

Opisuje ona oddziaływania atomów na duże odległości, ale czyni to w pewnego rodzaju ukrytej postaci. Dlatego że w prawie powszechnego ciążenia Newtona przedstawia grawitacyjne oddziaływanie ciał, ale nie wskazuje na podstawowy fakt. A mianowicie, nie wskazuje na to, że jest to wypadkowe, sumaryczne oddziaływanie między atomami, które są elementami składowymi wszystkich ciał. Z tego powodu nie wszystkim wiadomo, że funkcja, która opisuje wzajemne przyspieszenia atomów przy dużych odległościach między nimi, jest już znana - jest nią zależność,

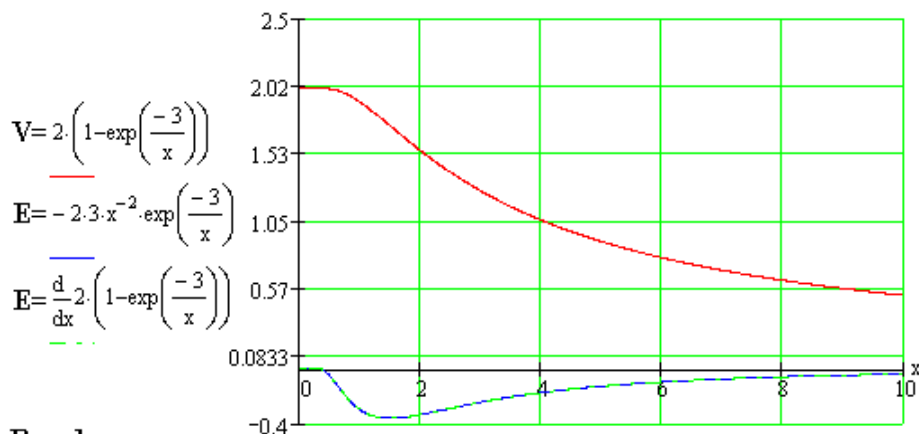
$$g = -G \cdot \frac{M}{x^2} = E$$

która jest związana z grawitacyjnym prawem Newtona:

Ten wzór opisuje oddziaływania zarówno między atomami, jak i między ciałami niebieskimi, jedynie w przybliżeniu - ten temat bardziej szczegółowo jest przedstawiony w artykule [3]. Funkcja, która bardziej dokładnie przedstawia oddziaływania międzyatomowe na duże odległości, czyli grawitacyjne oddziaływania między ciałami, ma postać:

$$E = -\frac{A \cdot B}{x^2} \cdot \exp\left(\frac{-B}{x}\right)$$

. Poniżej jest przedstawiony wykres funkcji.

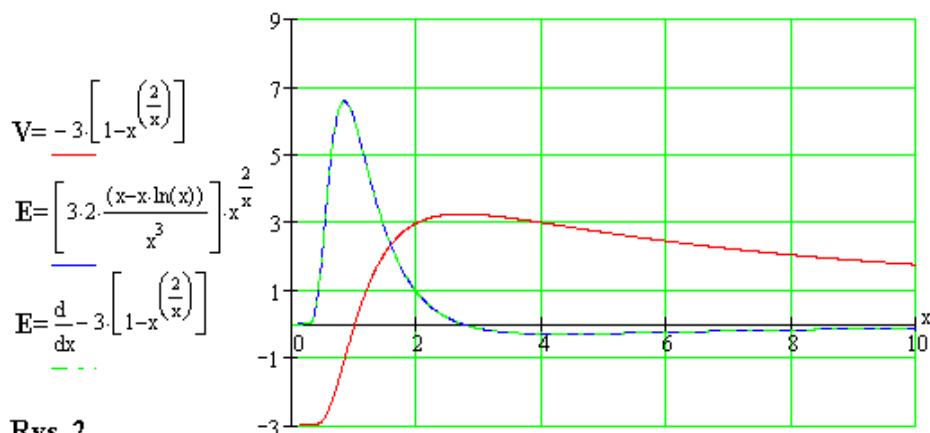

Rys. 1.

Funkcja E – Funkcja eksponencjalna (E) - Potencjał V i natężenie pola E (przyspieszenie pól) wzdłuż dowolnej półprostej wychodzącej z centralnego punktu centralnie symetrycznego pola

Funkcja ta wyjaśnia wszystko to, co dzieje się z atomami i ciałami - wyjaśnia to, jakie mają one przyspieszenia, i to, dlaczego skutki przyspieszeń przy dużych odległościach są takie, a nie inne. Ale nie może ona pomóc w wyjaśnieniu zachowania atomów i ciał przy małych odległościach. Nie wyjaśnia istnienia stabilnych struktur atomów, molekuł, kryształów itd. Nie wyjaśnia również, na przykład, dlaczego dwie oszlifowane stalowe płytki po ich zetknięciu ze sobą gładkimi powierzchniami zlepią się ze sobą tak mocno, że trudno je rozłączyć.

Przyspieszenia elektronów, protonów, neutronów, atomów i innych elementów składowych materii należy wyjaśniać za pomocą całkiem innej matematycznej funkcji. Własności takiej funkcji wynikają z tego faktu, że istnieją stabilne struktury. Konkretnie funkcje, które byłyby związane z przyspieszeniami konkretnych cząstek materii i które zapewniałyby stabilność materialnych struktur, nie są jeszcze znane. Aby je odkryć, potrzebne są badania. Ale dla modelowania własności materii wystarczy znać ogólne własności i materii, i matematycznych formuł, które powinny opisywać przyspieszenia składników materii. Takie własności są opisane w artykułach [1], [2], [3], a także są przedstawione na poniższych rysunkach.

Rys. 2.

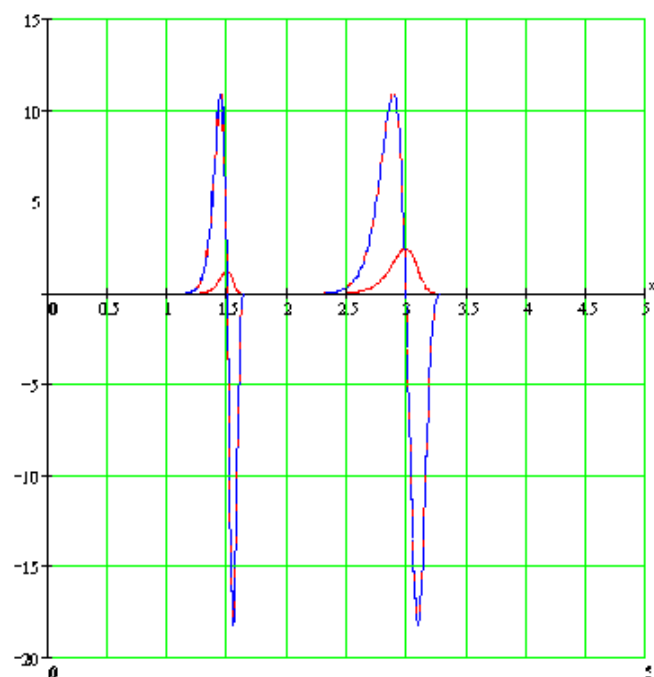
Funkcja PE - Funkcja polipotęgowa (PE) - Potencjał V i natężenie pola E (przyspieszenie pól) wzdłuż dowolnej półprostej wychodzącej z centralnego punktu centralnie symetrycznego pola

$$V = 2 \left(\frac{1.029}{3} \cdot x \right)^{\frac{2.5 - \left(\frac{1.029}{3} \cdot x \right)^{20}}{0.1 \cdot \frac{1.029}{3} \cdot x}} + 1 \left(\frac{1.029}{1.5} \cdot x \right)^{\frac{2.5 - \left(\frac{1.029}{1.5} \cdot x \right)^{20}}{0.1 \cdot \frac{1.029}{1.5} \cdot x}} + 0$$

$$E = \frac{d}{dx} \left[2 \left(\frac{1.029}{3} \cdot x \right)^{\frac{2.5 - \left(\frac{1.029}{3} \cdot x \right)^{20}}{0.1 \cdot \frac{1.029}{3} \cdot x}} + 1 \left(\frac{1.029}{1.5} \cdot x \right)^{\frac{2.5 - \left(\frac{1.029}{1.5} \cdot x \right)^{20}}{0.1 \cdot \frac{1.029}{1.5} \cdot x}} + 0 \right]$$

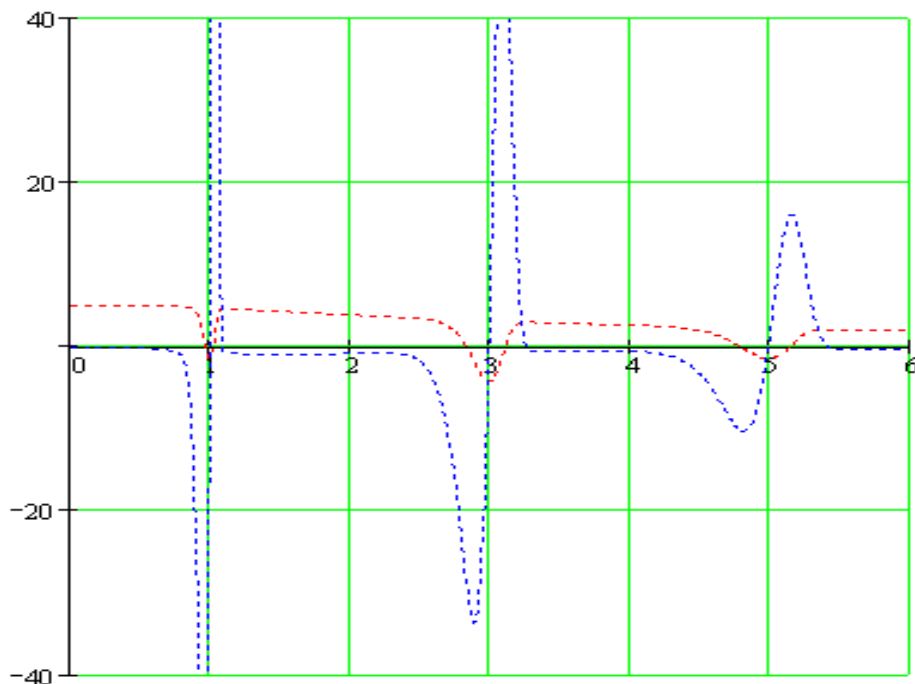
Rys. 3.

Funkcja PES - Funkcja polipotęgowa sumowana (PES) - Potencjał V i natężenie pola E (przyspieszenie pól) wzdłuż dowolnej półprostej wychodzącej z centralnego punktu centralnie symetrycznego pola

$$\left[\begin{array}{l} A \leftarrow 5 \\ B \leftarrow 3 \\ C \leftarrow 1 \\ D \leftarrow 3 \\ F \leftarrow 5 \\ M \leftarrow A \cdot \left[\left(1 - \exp\left(\frac{-B}{x}\right) \right) - 1.0 \cdot \left(\frac{1.029}{C} \cdot x \right)^{\frac{2.5 - \left(\frac{1.029}{C} \cdot x \right)^{20}}{0.1 \cdot \frac{1.029}{C} \cdot x}} - 1.2 \cdot \left(\frac{1.029}{D} \cdot x \right)^{\frac{2.5 - \left(\frac{1.029}{D} \cdot x \right)^{20}}{0.1 \cdot \frac{1.029}{D} \cdot x}} - 0.6 \cdot \left(\frac{1.029}{F} \cdot x \right)^{\frac{2.5 - \left(\frac{1.029}{F} \cdot x \right)^{20}}{0.1 \cdot \frac{1.029}{F} \cdot x}} \right] \end{array} \right]$$

$$\frac{d}{dx} \left[5 \cdot \left[\left(1 - \exp\left(\frac{-3}{x}\right) \right) - 1.0 \cdot \left(\frac{1.029}{1} \cdot x \right)^{\frac{2.5 - \left(\frac{1.029}{1} \cdot x \right)^{20}}{0.1 \cdot \frac{1.029}{1} \cdot x}} - 1.2 \cdot \left(\frac{1.029}{3} \cdot x \right)^{\frac{2.5 - \left(\frac{1.029}{3} \cdot x \right)^{20}}{0.1 \cdot \frac{1.029}{3} \cdot x}} - 0.6 \cdot \left(\frac{1.029}{5} \cdot x \right)^{\frac{2.5 - \left(\frac{1.029}{5} \cdot x \right)^{20}}{0.1 \cdot \frac{1.029}{5} \cdot x}} \right] \right]$$

Rys. 4.

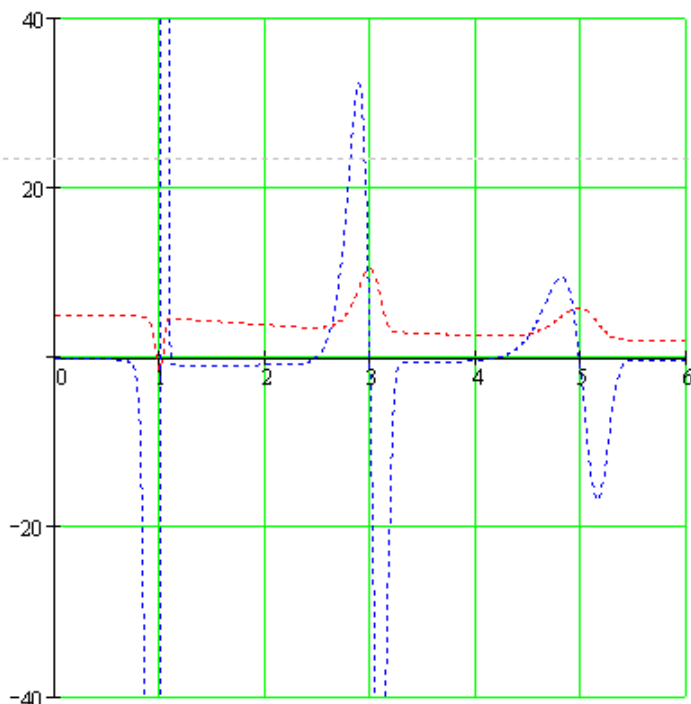
Funkcja potencjału pola EPES - z odwróconymi powłokami potencjałowymi - oraz funkcja natężenia (przyspieszenia) pola

W funkcjach, których wykresy są przedstawione na rys. 2 i 3, przy niektórych wartościach odległości od początku układu współrzędnych istnieją miejsca z zerowymi wartościami natężenia pola i przyspieszenia. Przy większych (rosnących) odległościach od początku układu współrzędnych (i oddalaniu się od tych miejsc) przyspieszenia są ujemne, natomiast przy zmniejszających się odległościach od początku układu współrzędnych (i oddalaniu się od tych miejsc) - są dodatnie. Oznacza to, że w tego rodzaju polu potencjałowym, kiedy przy zmianie odległości przyspieszenie zmienia się zgodnie z taką funkcją, przyspieszana cząstka cały czas będzie przyspieszać do miejsca z zerową wartością przyspieszenia, a maksymalną wartością potencjału. A w przypadku sferycznej powłoki potencjałowej, w ten sposób wzdłuż jej promienia zmienia się przyspieszenie i akurat na powłoce znajduje się zerowa wartość przyspieszenia i maksymalna wartość potencjału pola. Z powodu takiego rozkładu potencjału i przyspieszenia na powłoce potencjałowej, na przykład, atomu powłoka jest miejscem stabilnego rozmieszczenia na niej (względem środka atomu) innych atomów i elektronów.

Na rys. 4 przedstawione są wykresy funkcji potencjału i przyspieszenia, które zmieniają się w odwrotny sposób, niż na rys. 2 i 3: tam istnieją miejsca z minimalnymi wartościami potencjału. Natomiast przyspieszenia w takim polu działają w ten sposób, że cząstki są przyspieszane w odwrotną stronę i są z takich powłok wyrzucane. Dlatego można je nazywać przeciwpowłokami.

Takie przeciwpowłoki w wyniku innych przyczyn, ale w podobny sposób jak powłoki, również mogą tworzyć miejsca stabilnego rozmieszczenia (względem środka atomu) innych atomów i elektronów. Każda taka przeciwpowłoka jest pewnego rodzaju barierą, która utrudnia swobodny ruch atomów i innych cząstek. Dwie sferyczne, rozmieszczone koncentrycznie, przeciwpowłoki, mające zbliżone, ale różne wartości promieni, tworzą pewną sferyczną przestrzeń - objętość. Ta objętość jest ograniczona przez jedną sferyczną powierzchnię - przeciwpowłokę od środka, a przez drugą sferyczną powierzchnię - przeciwpowłokę od zewnątrz. O takiej sferycznej przestrzeni - objętości również można powiedzieć, że jest to powłoka potencjałowa.

$$\begin{aligned}
 & \left[\begin{array}{l} A \leftarrow 5 \\ B \leftarrow 3 \\ C \leftarrow 1 \\ D \leftarrow 3 \\ F \leftarrow 5 \end{array} \right] \\
 & M \leftarrow A \cdot \left[\left(1 - \exp\left(\frac{-B}{x}\right) \right) - 1.0 \cdot \left(\frac{1.029}{C} \cdot x \right) \frac{2.5 - \left(\frac{1.029}{C} \cdot x \right)^{20}}{0.1 \cdot \frac{1.029}{C} \cdot x} + 1.2 \cdot \left(\frac{1.029}{D} \cdot x \right) \frac{2.5 - \left(\frac{1.029}{D} \cdot x \right)^{20}}{0.1 \cdot \frac{1.029}{D} \cdot x} + 0.6 \cdot \left(\frac{1.029}{F} \cdot x \right) \frac{2.5 - \left(\frac{1.029}{F} \cdot x \right)^{20}}{0.1 \cdot \frac{1.029}{F} \cdot x} \right] \\
 & \frac{d}{dx} \left[5 \cdot \left(\left(1 - \exp\left(\frac{-3}{x}\right) \right) - 10 \cdot \left(\frac{1.029}{1} \cdot x \right) \frac{2.5 - \left(\frac{1.029}{1} \cdot x \right)^{20}}{0.1 \cdot \frac{1.029}{1} \cdot x} + 1.2 \cdot \left(\frac{1.029}{3} \cdot x \right) \frac{2.5 - \left(\frac{1.029}{3} \cdot x \right)^{20}}{0.1 \cdot \frac{1.029}{3} \cdot x} + 0.6 \cdot \left(\frac{1.029}{5} \cdot x \right) \frac{2.5 - \left(\frac{1.029}{5} \cdot x \right)^{20}}{0.1 \cdot \frac{1.029}{5} \cdot x} \right) \right]
 \end{aligned}$$

Rys. 5

Funkcja potencjału pola EPES - z jedną odwróconą powłoką potencjałową oraz funkcja natężenia (przyspieszenia) pola

Wykres na rys. 4 pokazuje sumaryczne działanie funkcji z dwoma komponentami: eksponencjalną funkcją E i poliwykładniczą sumowaną funkcją PES c odwróconymi powłokami, które z tego powodu są przeciwpowłokami. Na rys. 5 przedstawiona jest podobna suma funkcji, ale tam jest tylko jedna odwrócona powłoka. Obydwie sumaryczne funkcje z dwoma komponentami - które są przedstawione na rys. 4 i 5 - mogą być przydatne dla opisu oddziaływań na duże odległości, czyli grawitacyjnych, elektrostatycznych, magnetycznych, i oddziaływań krótko dystansowych, które są przyczyną istnienia bądź braku stabilności połączeń między atomami, nukleonami, elektronami i innymi cząstkami materii.

Efektywność powłok potencjałowych

Efektywność powłok potencjałowych, kiedy są one wykorzystywane dla opisu i modelowania fizycznej rzeczywistości, jest mocno związana z wykorzystaniem matematycznych funkcji. Dlatego że za ich pomocą są opisywane przyspieszenia atomów, elektronów i innych cząstek, kiedy one znajdują się na powłokach potencjałowych swoich sąsiadów. Kiedy te cząstki znajdują się na zewnątrz powłok, gdzie działa wyłącznie eksponencjalna komponenta funkcji, powłoki nie oddziałują na nie. Ale one istnieją i zaczynają swoją pracę, kiedy tylko w ich polu zjawia się cząstki.

Efektywność powłok potencjałowych została już w schematyczny sposób opisana w artykule pt. Podstawowe naukowe wynalazki [4]. Tutaj można powtórnie przedstawić te wynalazki - idee dotyczące teoretycznej fizyki oraz

funkcjonowania ludzkiej (i nie tylko ludzkiej) świadomości. Jedne z tych wynalazków - idei są związane z powłokami potencjałowymi bezpośrednio - one dotyczą materii, a inne są związane pośrednio - te idee dotyczą świadomości.

Do idei, które mają bezpośredni związek z koncepcją powłok potencjałowych, a także są związane z innymi ideami składającymi się na fundamentalną zasadę materii [1] należą idee, które pomagają wyjaśnić:

- jaka jest natura i podstawowa przyczyna istnienia fundamentalnych składników materii, energii i próżni fizycznej, jakie są właściwości tych składników oraz jak rozłożyć (myślowo) na najprostsze elementy składowe znaną powszechnie materię, próżnię fizyczną oraz energię,
- jaka jest natura i podstawowa przyczyna stabilnych struktur materii, w jaki sposób rozwijają się bardziej złożone struktury, jak ograniczana jest dowolność w rozwoju struktur, wskutek jakich przyczyn rozpadają się one na prostsze składniki, w jaki sposób rozwija się martwa materia i organizmy żywe,
- jaka jest natura i podstawowa przyczyna wybuchów chemicznych, jądrowych, cieplnych itd. Znana obecnie przyczyna wybuchów - ciśnienie - tłumaczy oddalanie się materii od centrum wybuchu jako skutek nacisku wybuchającego medium na otoczenie,
- jaka jest natura i podstawowa przyczyna oddziaływań grawitacyjnych, elektrostatycznych, elektrycznych (między przewodnikami z prądem), magnetycznych, elektromagnetycznych, jądrowych słabych i silnych oraz innych (jakie zostaną wymyślone w przyszłości),
- jaka jest natura i podstawowa przyczyna występujących często w przyrodzie zależności wykładniczych oraz przestrzennego charakteru struktur materialnych,
- jaka jest natura i podstawowa przyczyna przesunięcia linii widmowych światła gwiazd w stronę podczerwieni. Obecnie istniejące wyjaśnienie opiera się na założeniu, które znajduje się poza sfera wyobraźni - z tego powodu jest ono nielogiczne i sprzeczne z wiedzą fizyczną, jaką poznajemy za pośrednictwem wyobraźni.

Do idei, które pośrednio są związane z koncepcją powłok potencjałowych, należą idee wyjaśniające:

- jaka jest natura relacji między materią i świadomością, jaka jest najgłębsza istota świadomości, rozumianej w najogólniejszym sensie (tej świadomości, którą oświeceni buddyści znają i określają jako "natura buddy") oraz jaka jest natura świadomości organizmów żywych i świadomości człowieka,
- jaka jest natura i podstawowa przyczyna istnienia elementarnego sensu, logiki, myślenia, pamięci i wyobraźni oraz jakie znaczenie mają niewyobrażalne fakty i rzeczy,
- jaka jest natura i podstawowa przyczyna tego, że w naszej świadomości postrzegamy złożone struktury i rzeczy materialne, które charakteryzują się różnorodnymi i bardzo złożonymi właściwościami, pomimo że składają się one z niezwykle prostych składników, posiadających proste, elementarne właściwości.

Te wszystkie wynalazki - idee są bardziej szczegółowo przedstawione w pracach [5] -:- [12].

Zakończenie

Konstruktywna teoria pola została obszernie przedstawiana w innych artykułach. To, co zostało tutaj przedstawione, jest powtórzeniem niektórych idei, ale jednocześnie służy jako pretekst dla powrotu do podstaw, które formowały się w czasach, kiedy wiele idei, które składają się łącznie na konstruktywną teorię pola, jeszcze nie istniało.

Podstawy ideologii dotyczą nie tylko idei, które są związane KTP, ale wogóle wszelkich idei, jakie są związane z "robieniem" nauki. Bo obejmują one także podstawy kształtowania się świadomości ludzkiej - i to tej świadomości, która jest rozumiana w jak najszerszym sensie - a więc także obejmują podstawy kształtowania się nie tylko świadomości ludzkiej, ale i zwierzęcej, i jeszcze bardziej prostych rodzajów świadomości.

Aby wejść do strefy źródeł, z których wypływają te idee, należy koniecznie zapoznać się z pracami [5] -:- [12].

Inne prace autora artykułu:

1. Fundamentalna zasada materii - <http://www.pinopa.republika.pl/FunZasMat.html>
2. O materii - Fundamentalnie - <http://pinopa.republika.pl/OMatFund.html>
3. Fakty fizyki neba i fundamentalnych oddziaływań - <http://pinopa.republika.pl/FaktyFundamentalne.html>
4. Podstawowe naukowe wynalazki - http://pinopa.republika.pl/Podstawowe_naukowe_wynalazki.html
5. Co nowego w teoretycznej nauce - http://www.pinopa.republika.pl/Co_nowego_w_teoretycznej_nauce.html
6. O błędach w nauce i ich naprawie - http://www.pinopa.republika.pl/O_bledach_w_nauce_i_ich_naprawie.html
7. O pojęciach, poznaniu i wszechświecie - http://www.pinopa.republika.pl/O_pojeciach_poznaniu_i_wszechswiecie.html
8. Wyobrażenie oddziaływań w strukturach materialnych - http://www.pinopa.republika.pl/Wyobrazenie_oddziaływan_w_strukturach_materialnych.html
9. Kardynalny błąd nauki XX w. - http://www.pinopa.republika.pl/Kardynalny_blad_nauki_XX_w_.html

10. Doskonałość Tao - Fundamentalne składniki materii - Taony -
http://www.pinopa.republika.pl/Doskonalosc_Tao-Fundamentalne_skladniki_materii-Taony.html
11. W stronę Prawdy - http://www.pinopa.republika.pl/W_strone_Prawdy.html
12. Rzeczywistość - <http://www.pinopa.republika.pl/Rzeczywistosc.html>

Legnica, 23.11.2009 r.